

Fáyta Írók, Riporterek Közös Alkotásai
2017. december

(Alapítva: 1986.)
XVIII. évfolyam 143. szám

KELLEMEŚ KARÁCSONYI ÜNNEPEKET

ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!

„Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.” (Ady Endre)

A karácsony a szeretet, a békesség, az örömhír, a család ünnepe. Megérint mindannyiunkat a karácsony varázsa – a kivilágított utcák, a kirakatok, a vásári forgatagok, a rendbe tett otthonok, az ünnepi vacsora, a feldíszített karácsonyfa. De vajon elegendő-e ez számunkra? Nem valami másra is vágyunk?

Meghittsége, belső harmóniára, békességre és talán leginkább szeretetre. Vágyunk erre otthon, a családban, a baráti társaságban, a munkahelyen. De ezt a meghittséget, harmóniát először nekünk kell kialakítanunk, elsősorban magunkban, mert ha ez sikerül, sugárzik rólunk, és környezetünkre is hat.

Mit üzen a karácsony? Örök és aktuális üzenetet: szeretetet, törődést, türelmet, önzetlenséget, tiszteletet, megértést, elfogadást. Azt üzeni, hogy meg kell tanulnunk tiszta szívvel, szeretettel örülni. S az igazi öröm csak akkor és úgy születhetik szívünkben, ha másokat is örülni látunk.

Mit tehetünk ezért? A legjobb recept, ha arra törekszünk, hogy az év minden napjára – és ne csak karácsonyra – jusson egy kis szeretet. Jusson a családnak, a barátoknak, a kollégáknak, a tanítványoknak. Mert a szeretet példamutatással terjed. Minél többet adunk belőle, annál többet kapunk. Nem egy egységnyi szeretetet kell elosztanunk nagyon sokfelé, hogy darabolódjon, hanem minél jobban osztjuk, annál több lesz belőle. Lehet, hogy elég egy kedves szó, egy mosoly, egy kéznyújtás, egy simogatás, pár perc figyelem. Bárkinek. Mindenkinek.

Zárásként hadd idézzem Böjte Csaba gondolatait:

„Székelyföldön, ha egy család kihal, a házuk udvarán lévő kút vize is elapad. Igazából az történik, hogy a kút a föld hajszálerei táplálják. Ha a vizet állandóan kimerik, a kis hajszálerek még meg is vastagodnak, s így mindig finom, friss, egészséges ivóvíz lesz a kútban. Ha nem merik ki a vizet, a víz pangani kezd, a hajszálerekben kezdenek lerakódni a különféle ásványi anyagok, és eltömődnek, s nincs víz többé.

A kút halála, ha senkinek nem kell többé a vize. A kút akkor él, ha újból és újból kimerik.

Az ember szíve arra való, hogy szeressen, adjon, ajándékozzon.

Lehet, hogy furcsa, de én hiszem, hogy a jó ember olyan, mint a tiszta kút, amiből bármennyit merítenek, mégis mindig tele van üdítő, friss vízzel!”

Áldott, békés karácsonyi ünnepeket, boldog új évet, sok örömet, sikert és jó egészséget kívánok minden fáystának.

2017 karácsonyán

Zántó Edina

DSIDA JENŐ:

Itt van a szép karácsony

Itt van a szép, víg karácsony,
Élünk dión, friss kalácson:
mennyi finom csemege!
Kicsi szíved remeg-e?

Karácsonyfa minden ága
csillog-villog: csupa drága,
szép mennyei üzenet:
Kis Jézuska született.

Jó gyermekek mind örülnek,
kályha mellett körben ülnek,
aranyese, áhitat
minden szívet átítat.

Pásztorjátások be-bejönnek
és kántálva ráköszönnek
a családra. Fura nép,
de énekük csudaszép.

Tiszta öröm tüze átég
a szemeken, a harangjáték
szól, éjféli üzenet:
Kis Jézuska született!

Szalagavató

Ernest Hemingway gondolata jutott eszembe:

„Régi harcok, régi, kopott könyvek
Derű, mosoly, néha fájó könnyek
Múlik minden, rohannak az évek
Búcsút mondunk, múltó diákévek.”

Szalagavató. Hagyomány. Rámutatás. Mire? Valaminek vége. Minek? A középiskolás diákéveknek.

Szalagtűzés. Szimbólum. Minek a szimbóluma? Alkalmas érettségi vizsgát tenni. Osztályfőnök feltűzi. Ő is egyetért ezzel. Szalag + egyenruha = összetartozás.

No, erre az összetartozásra került sor 2017. november 24-én a Szent István Egyetem Budai Campus Kertészettudományi Kar „K” épület dísztermében.

5 osztály tanulói vettek részt ezen. Szépek voltak és reményteljesek. Erőtől duzzadó ifjak, egy boldog/abb jövő hitével szemükben, akik megmutatják, mire képesek.

Megérttek, beérttek arra, hogy úgy alakuljon a jövőjük, ahogy megálmodták. Hogy igazán jó emberek legyenek, hogy – ha kell – erejükön felül is teljesítsenek.

Ezek után essen szó az est műsoráról, melyet Uhlár Karola tanárnő állított össze, és szóvivői voltak Bodó Bendegúz, valamint Szládek Patrik 11.c osztályos tanulók. A köszöntő után egy Fáy-tanmese hangzott el, majd Weöres Sándor versét Ákos Gyermekember című dalának részlete zárta. A Fáy tanári kórus három dalt adott elő, ezt követően az alsó évfolyamosok nevében Hegedűs Bálint 11.c

osztályos ünnepi köszöntőt mondott. A végzősök nevében Barócsy Péter 12.c osztályos búcsúzott el. Dr. Zántó Edina igazgatónő köszöntője után Dorozsmai

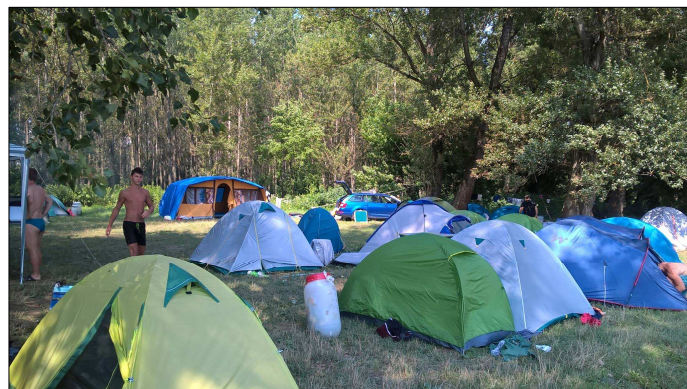
Károly igazgatóhelyettes és Pusztai Ferenc öregdiák adták át a Féner-díjakat. A Féner-díj III. fokozatát kapta: Kun Marcell 12.a és Nagy Joed 12.c osztályos tanuló. A II. fokozaton Kovács Domonkos 12.b és Meichl Péter 12.d osztályosok osztoztak. Végezetül, hogy a feszültséget tovább ne fokozzák, kiosztották a Féner-díj I. fokozatát is. Ezt Szabó Péter 12.a és Vég Tamás 12.b osztályosok vehették át.

A szalagtűzési ceremónia rendje szerint először az osztályfőnökökre került fel a fásy jelvény és szalag, majd ők is feltűzték diákjaikra azt. A rövid szünetet követően elsőként a 12.a retro-mixét, majd a 12.b táncát tapsolhatta meg a közönség. A 12.e diákjai a veresegyházi asszonykórus Honky Tonk Woman című dalfeldolgozását mutatták be, s végül a 12.c elektroswingjét nézhettük. A bál angolkeringővel zárult, melyet az évfolyam tanulói közül néhányan adtak elő, majd ösztánc következett a bécsi keringő dallamaira a szülőkkal, rokonokkal, tanárokkal.

Zsil

35. Fáy Vízitúra 2017

2008-ban, 2003-ban, 1999-ben, 1994-ben).

Az iskola honlapján visszanezegettem a korábbi vízitúrák képeit. Meglepő módon már szinte el is felejtettem egy-két túraútvonalat – például, hogy nem is olyan régen az Ipolyon jártunk a fásy vízitúrák történetében először. Visszanéztem azt is, hogy utoljára 2013-ban jártunk a Túron (előtte

A túra ezúttal is Kishódoson kezdődött – erős esővel. Kb. délig esett, így csak akkor kezdtük el lebontani a sátrakat, és csak délután indultunk útnak. Szerencsére az első nap mindig rövid. Sonkádön már kellemes napos idő várt. Innen kezdődik a Túr egyik legszebb része a Túrístvándi vízimalomig. Itt egy pihenőnapot tartottunk, bár ez csak evezés szempontjából igaz, mert valójában bérelt kerékpárokon bejártuk a Tisza és a Túr (és ezzel Magyarország) legkeletibb részeit. A következő napon terv szerint leveztünk volna a Túron a Tiszáig, és onnan felfelé még kb. 10 kilométer várt volna ránk Szatmárcsekéig. A Túr alsó szakaszán azonban olyan sok volt a bedőlt fa, hogy a csapat csak lassan tudott előre haladni. Csak késő délután értünk Nagyarra. A hídnál a Veress-Tanya kempingnél kértünk segítséget, a kempingen keresztül emeltük ki a kenukat az úthoz. Közben persze már riadóztattuk az ügyeleteseket (Sevi, Meni és Ricsi), akik gyorsan szereztek egy buszt a csapat tagjainak és egy hajószállító utánfutót a kenuknak. És persze eközben főzték a vacsorát is.:-)

Másnap a Tiszán már könnyed napunk volt – igazi vízitúrás nap, napsütéssel, homokpadokkal, fürdéssel. Jándnál volt a következő táborhely. Itt több napot töltöttünk (mondhatom, szokás szerint). Az előző ittjártunkhoz képest is tovább javult a táborhely, mert a homokos folyópart és füves táborhely mellett egy „parti csárda” is nyílt,

amelyhez egy WC és zuhanyzó is tartozott. A büfés meg volt elégedve a fáysták fogyasztásával, így a zuhanyzó használatáért jutányos árat számított fel. Az itt töltött két nap egyikén a csarodai és a tákosi templomot néztük meg, míg a másik nap jó részét a gergelyugornyai vízi vidámparkban töltöttük.

A túra további részein szomorúan (és szomjasan) tapasztaltuk, hogy a kis falvak jó része már egy kocsmát sem tud eltartani. Időnként az idő is kellemetlenebbre fordult,

mind Tiszamogyorósra menet, mind Tuzséréről jövet. Ez utóbbi tényleg „húzó” volt, mert órákon át erősen esett az eső, a kenuk aljában 10 cm mélyen állt a víz. Az erős esőben megállni sem volt értelme, mert a mozgás legalább a hideg ellen védett. Így viszont nagyon hamar az ebéd tervezett helyére (Szabolcsveresmart) érkeztünk. Persze a kocsmát itt is csak

nagy' nehezen találtuk.

Az avatást Cigándon tartottuk, ahogy szoktuk. Innen már csak egy napunk volt Tiszabercelig, ahol az utolsó táborhelyünk volt. Az utolsó nap délelőttjén a buszindulás előtt még megnéztük a régi szivattyútelepet. Igazán szép, ipari műemlék.

Az utószóban szeretném megköszönni mindenkinek a segítségét és türelmét, hogy idén először feleségem és kislányunk is velünk tarthatott. Önerőből ez nem lett volna lehetséges.

Tóth László műszaki igazgatóhelyettes

Triatlon 2017

Szeptember harmadik hétvégéjén rendeztük meg a FÁY TRIATLON -nak elnevezett, nagy múltra visszatekintő programot. Ezen az idén is gyalogtúrázni, kerékpározni és evezni lehetett.

Szeptember 15-én délig a résztvevőknek is órarend szerinti tanítás volt, s csak ezt követően indult a túraprogram. Az evezősök Esztergomba utaztak vonattal, itt szálltak vízre, és kenuztak először a Dunán Szobig, majd fel az Ipolyon a táborhelyre, Ipolydamásdra.

A kerékpárosok programja akadozva indult, mert az egyik 9.-es résztvevő bringája műszaki hiba miatt már az iskoláig sem bírta ki. Az érintett ifjút

és kerékpárját a Fehér Krisztián (15/A) által vezetett kísérőautó nyalábolta fel, és hozta utánunk a javítást követően Dunakeszire. A bringások kb. 85 km megtétele után épp sötétedésre értek a táborhelyre. Itt a sátorverést követően remek hidegvacsora és jó hangulat várt ránk. Bár az időjárás szinte mindvégig elég barátságosan volt – éjszakánként esett, és reggelente is kilátástalannak tűnt a dolog –

, az optimista szemlélet átsodorta a csapatot a pillanatnyi nehézségeken. Mire felszállították a hajókat, és megindulhatott a három túracsoport, kiderült az idő. Bár a gyalogosok és a kerékpárosok is küzdöttek a sárral, az evezősöknek is adott feladatot a folyó, de a nap végén, a vacsora elfogyasztása közben mindannyian nagy örömmel, jó hangulatban meséltük és hallgattuk a régi legendákat.

A harmadik napon a reggeli után kb. 10 órakor indult a túraprogram. Az evezősök a Dunakanyaron át Szentendrét eveztek, a biciklisek többnyire kerékpárúton visszajöttek a Fáyba. A kétszemélyes „gyalogoscsoport” könnyű sétával zárta a programot.

Az időjárási körülmények ellenére is jónak értékelt eseményen kb. 30-an vettek részt. Mindannyiunk nevében külön köszönöm a mindhárom napon ügyeletesként tevékenykedő Csőke Sándor, Dobos György és Fosztó Csaba tanár uraknak az odaadó gondoskodást és a remek étkeket.

Huszi Tibor túraszervező

Vendégségben a **Rákóczi Szövetség**nél

Csáky Réka tanárnő segítségével lehetőségünk volt belépni a Rákóczi Szövetségbe, amely célja, hogy a határon túli és a határon belüli magyar diákoknak alkalmuk legyen megismerkedni és találkozni egymással.

Novemberben részt vehettünk egy az Arany János-émlékév alkalmából szervezett, 3 napos, budapesti diáktalálkozón. Az első napon, vasárnap az Erkel Színház Szerelmi bájjal című vígoperáját nézhettük meg, amely műfaja miatt igen nagy hatással volt ránk. Az éjszakákat egy budapesti hotelben tölthettük, ami, mint kiderült, nagyon közel van az iskolánkhoz, pontosabban a Nagyvárad téren található. Másnap a Petőfi

Irodalmi Múzeumban kezdtük a programunkat, ahol Petőfi Sándor és Arany János kiállítását tekinthettük meg. A kiállítások sok interaktív játékot is tartalmaznak, amelyek segítik a tanulást összekötni a szórakozással. Tanárainknak csak ajánlani tudjuk, hogy diákjaiknak vagy osztályaiknak szervezzenek ide múzeumlátogatást.

Utunk innen a Sándor-palotába vezetett, ahol az erkélyre kísérték minket, hogy vessünk egy-két pillantást fővárosunk panorámájára, majd amikor megfordultunk, az ajtóban köszöntött minket Áder János köztársasági elnök. A

tárlatvezetést követően a palota lovagi termében ebédelhettünk, ahol az elnök úr is velünk tartott. Ezt követően a Parlamentbe mentünk, és idegenvezetés keretében megnézhattuk a kupolateremben kiállított koronázási jelvényeket. A vacsora utánra tervezett esti városnézés a rossz idő miatt elmaradt, de helyette sokkal jobb program várt ránk. Egy ismerkedős esten vehettünk részt, ahol megismerhettük a többi diákot, a határon túlról érkezőket is. A szervezők vicces és szórakoztató játékokkal készültek, amelyek során kiderült, hogy miben hasonlítanak és miben különböznek a határ két oldaláról érkező magyar diákok.

A diáktalálkozó során összebarátkoztunk egy felvidéki és egy debreceni sráccal, egy szabadkai és két budapesti lánnyal, akikkel rögtön megtaláltuk a közös hangot. Ebben nagy szerepe volt annak is, hogy szobatársnak a hotelben számunkra eddig

ismeretlen tanulókkal raktak össze, így rögtön adott volt az ismerkedés lehetősége. A közös beszélgetések során betekinthettünk a debreceni színjátszó körbe, valamint megtanulhattuk azt, hogy Szabadkán a „patika” szó sportcipőt jelent.

Nagyon hálásak vagyunk a szervezőknek, a szövetség vezetőinek, valamint tanárainknak, akik segítettek megismerni és belépni ebbe a szövetségbe. Reméljük, további Rákóczi Szövetség rendezte

programon is részt vehetünk, akár a határon túl is.

Parragh Dóra, Hegyi Gábor 14.b

Élménybeszámoló az **Édes anyanyelvünk** nyelvhasználati verseny országos döntőjéről

Az „örök” visszatérő szemével...

Idén 45. alkalommal rendezték meg Sátoraljaújhelyen az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny Kárpát-medencei döntőjét. Elégedetten és büszkén állapíthatom meg, hogy az anyanyelvüket jól ismerő és használó tehetséges fáysta tanítványainknak köszönhetően 12. alkalommal kísérhettem az országos megmérettetésre iskolánk tanulóját. Ebben az évben Szántó Krisztián 12.e osztályos tanuló képviselte egész Budapestet és nem utolsósorban a Fáy a végső fordulóban. A jeles eseményre október 13–15. között került sor. A legtöbbször egyedül megyek kísérő tanárként, legutóbb azonban kedves kolléganőm, Uhlár Karola – Krisztián

felkészítő tanára – társaságában töltöttem el néhány csodálatos napot Kazinczy szűkebb pátriájában.

Most sem csalódtam a város vendégszeretetében, természeti szépségeiben, a színvonalas versenyszervezésben. Ez a rendezvény túlmutat önmagán, nagyon sok szempontból lehet megközelíteni, értékelni. Mindenekelőtt ünnep: a magyar nyelv ünnepe, amit Kazinczy Ferenc „a nemzeti szeretet kapcsának” nevezett. Ünneplőruhás fiatalok, tanárok és nyelvészek járják a várost. Díszünnepséget tartanak a Latabár Árpád Színházban, koszorúkkal tisztelegnek a résztvevők Kazinczy emléke előtt. Azután természetesen óriási megmérettetés, nagy felkészültséget igénylő verseny. Az írásbeli fordulón szinte mindent tudni kell a nyelvről, a nyelv használatáról: leíró nyelvtant, szójelentéstant, nyelvhelyességet, beszédtechnikát, nyelvi illemtant, a levélírás, a felszólalás szabályait. A szóbeli fordulóban

színészi, előadói képességünket kell megmutatni. Tisztában kell lenni egy beszéd felépítésével, a választott téma műfajának sajátosságaival, szabadon meg kell fogalmazni és előadni a gondolatainkat, véleményünket. Nem irigylem a versenyzőket. Szántó Krisztián becsülettel, nagy tudással vette az akadályokat.

A rendezvény sokszínűségéhez hozzátartozik a természeti környezet. Csodálatos őszi időben élvezhettük idén a szabadban töltött programokat: libegőztünk a Zemplén Kalandparkban, majd a Magas-hegyről a Szár-hegyre jutottunk át, ki-ki a saját vérmérséklete alapján. Karola kolléganőm egy versenyzővel a Magyarországon egyedülálló Sólyom nevű extrém átsúszó kötélpályán 80 km-es sebességgel másfél perc alatt jutott át a túloldalra. Jómagam Krisztiánnal a Dongó fantázianevű zárt kabinos kötélpályán a csodálatos panorámában gyönyörködve jutottam át ugyanoda. A Szár-hegyen helyezkedik el egyedülálló történelmi emlékhelyünk, a trianoni tragédiát felidéző Magyar Kálvária. Történelmi sétánk a zsólyomkai pincesoránál ért véget. Itt nyitott pincét nem találtunk, de a helyszín szinte mesebeli volt az apró pinceépületekkel, a csodálatos őszi színekkel. Ezután a törzshelyünké váló cukrászdában egy kis sütizéssel, kávézással zártuk a délutáni programot.

A verseny nagyon jó ismerkedési lehetőség, alkalom új barátságok születésére. Így volt ez ebben az évben is. A tanulók egy részét összehozta a Padlás című bemutató, amit a budapesti Szent István Gimnázium tanulói adtak elő. Barátságok szövődnek a kísérő tanárok körében is. Nagy örömökre idén is találkoztam rég nem látott kedves kollégákkal.

Összegzésül: az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny továbbra is a szívügyem marad. Remélem, hogy az elkövetkező években is lesz alkalmunk ezen a sokszínű, rangos rendezvényen képviselni iskolánkat.

A versenyző diák szemével...

Csütörtök délután indultunk el Sátoraljaújhelyre az Édes anyanyelvünk verseny országos döntőjére. Négy és fél óras vonat- illetve buszút után érkeztünk meg a szállásunkra. A szobatársakkal szerencsére hamar baráti viszony alakult ki, így már az első estétől kezdve jó hangulatban telt a verseny. Másnap reggel kicsit álmosan indultunk el az írásbeli forduló helyszínére, ahol egy rövid nyitóünnepség után megírtuk a feladatlapot. Délután a Zempléni kalandparkba vittek, ahol libegőztünk, illetve kipróbáltuk a Dongót, a kötélpályás felvonót, ahonnan gyönyörű panoráma tárult elénk. Lefelé végigjártuk a Magyar Kálváriát. Este a polgármester úr beszéde után megtekintettük a színházban győri versenyzőtársaink előadását. Másnap reggel a városháza dísztermében rendezték meg a szóbeli fordulót. Délután meghallgattuk az írásbeli és a szóbeli forduló értékelését. Az egyik zsűritag minden versenyzőnek személyre szólóan elmondta véleményét saját szóbeli „produkciójáról”. Este a színházban a Padlás című előadást tekintettük meg budapesti diákok előadásában. Másnap korán reggel került sor az eredményhirdetésre, illetve díjátadóra és egyben záróünnepségre Széphalmon. Mindezek után elindultunk haza, vasárnap délután érkeztünk meg a Keletibe. Összességében egy jó kaland volt, új emberekkel ismerkedhettem meg, akikkel a verseny után is tartjuk a kapcsolatot. Ezenkívül szép, új helyeket láthattunk.

Szántó Krisztián 12.e osztály

A felkészítő tanár szemével....

2017. október 12-én, 34. születésnapomon utaztunk Sátoraljaújhelyre az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny országos döntőjére.

Több mint négyórás vonatozás és buszozás után érkeztünk meg, s a szállás elfoglalását és a vacsorát követően Hegedűs Judit kolléganőmmel az óváros egyik kivilágított szökőkútja mellett beszélgetve zártuk a napot. Második nap volt a verseny írásbeli fordulója, s amíg Krisztián a versenyfeladatokkal birkózott, mi a belváros nevezetes helyein sétáltunk. Tizenegy órakor a széphalmi Magyar Nyelv Múzeumában részt vettünk „A rab Kazinczy útján” című könyv bemutatóján. Érdekes családi vállalkozás ez a könyv: nagypapa és unoka közös alkotása, 2009-ben járták végig Kazinczy fogságának helyszíneit, és az ott készült fotókat felhasználva készítették el a könyvet. Délután a Zemplén Kalandparkban libegőztünk, kipróbáltuk a kabinos és az extrém kötélpályát, majd lesétáltunk a Magyar Kálvárián, ami – a

szokásostól eltérően – nem Jézus szenvedéstörténetét mutatja be, hanem a Magyarországtól elcsatolt területeket sorakoztatja elénk. Este diákok és felkészítő tanárok együtt nézték meg „Az ember szavakat keres” című irodalmi összeállítást a Latabár Színházban.

A harmadik nap volt mindannyiunk számára a legizgalmasabb: a szóbeli forduló ideje. A választható témák kihirdetésénél Judittal tippelgettünk: melyik téma lesz a legnépszerűbb, melyiket választja majd Krisztián? Sokan választották a mindennapi testneveléssel kapcsolatos témát, úgy gondoltam, Krisztiánnak is ez lesz szimpatikus. Nem tévedtem...! S annak ellenére, hogy végighallgattam jó néhány született „nagydumás” és

jól felkészült kis szónok beszédét, büszke voltam Krisztiánra. Visszafogottan, de összeszedetten és korrektül beszélt. Sokkal jobban sikerült a szóbeli forduló, mint amit vártam! Délután meghallgattuk a verseny értékelését, Kerekes Barnabás bácsi előadása igazi élmény volt. Annak ellenére is, hogy mindenféle hangsúlyjelölésekről beszélt rendületlenül. Este megnéztük a Padlás című musicalt diákok előadásában, de ettől sem szerettem meg jobban a musicaleket. Az utolsó, fagyos reggelen fogvacogva megkoszorúztuk Kazinczy sírját Széphalmon, majd az eredményhirdetés következett. Sajnos díjat nem hoztunk haza, de élményeket, új, kollegiális és baráti ismeretségeket bőséggel!

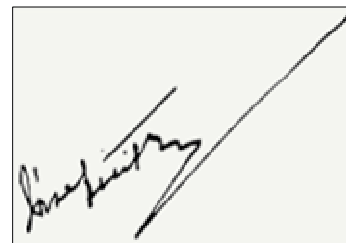
Uhlár Karola tanárnő

A Versvonat elé

Mottó:

Nem szükséges, hogy én írjak verset, de úgy látszik, szükséges, hogy vers írassék, különben meggörbülne a világ gyémánttengelye.

Pilinszky János írta József Attiláról 1962-ben: „Mikor meghalt, nem volt semmije. És ma – költők tudják csak igazán! – egész világ a birtoka: fűszálak és csillagok, sőt a szótár egyes szavai, amiket büntetlenül senki többé el nem vehet tőle.” Egy tárgyyszerűbb dolgokra is kitérő felsorolásba bekerülne a Gát utcai ház éppúgy, mint Szárszó sínei, helyek, amelyek tükrében megérthetjük önmagunkat.

A József Attila Versvonatra a meghívás előzménye.

Iskolánk diákjai és jómagam is már évek óta részt veszünk a IX. kerületi költészet napi Versgálán, amit a költő születésnapján, április 11-én ünnepelünk.

Emellett diákjainkkal minden évben részt veszünk azokon a koszorúzási ünnepségeken, amit József Attila Gát utcai szülőházánál tartanak. Az épület most József Attila Emlékhely.

A „Versvonat” fő szervezői (Ferencvárosi Művelődési Központ, IX. kerületi Önkormányzat) ezért úgy gondolták, hogy néhány ajándékmeghívóval megjutalmazták azokat az iskolákat, diákokat, tanárokat, akik rendszeresen szerepelnek a kerület kulturális rendezvényein. Így „jutottunk fel” a „Versvonatra”, és utazhattunk a MÁV muzeális értékű nosztalgia-kocsijaival Balatonszárszóra.

A verselmények és az utazás egészen különleges volt!

József Attilának igaza lett:

„Én egész népemet fogom
nem középiskolás fokon
taní-
tani!”

Csókásné Gémesi Ildikó

József Attila Versvonat

A József Attila-versvonatot a költő halálának 80. évfordulóján indították útra 2017. december 3-án, Ferencvárosból, ahol maga a költő is született. Az egész vasárnapi programon a 12. a tanulói: Szeles László, Szabó Péter és jómagam és kísérőtanáraink: Csókásné Gémesi Ildikó és Uhlár Karola tanárnők vettek részt. A hangulatot fokozta, hogy egy korabeli gőzmozdonnyal indultunk Balatonszárszóra a Ferencvárosi pályaudvarról. A különböző kocsikban más-más József Attila-verseket hallgathattunk meg a 2 és fél órás út alatt. Felléptek

Jordán
Tamás,
Farkas
Ádám,
Posta
Victor,

HOBO, a Sebő együttes, a Kávészünet zenekar és az Ostinato együttes. Az oda- és visszaúton két-két előadásba kóstolhattunk bele. A Kávészünet zenekar modern stílusban dolgozott fel verseket, többek között

a Mama című verset is. Amikor megérkeztünk Balatonszárszóra, ismertették a programokat. Lehetőségünk nyílt a József Attila-emlékház megtekintésére, megnézhattuk József Attila sírhelyét, gyertyát gyújthattunk. 14 órától a művelődési házban a velünk érkezett művészek műsorának meghallgatása volt a program. A város főterén az adventi vásárban ihattunk, ehettünk, hogy átmelegítsük magunkat a hideg időben. A vonat 16 óra után indult hazafelé. A visszafelé úton is részt lehetett venni azoknak az előadóknak a műsorán, amelyeket az odaúton nem tudtunk meghallgatni. Fél nyolc előtt ért a vonat Kelenföldre. Nagyon jól éreztük magunkat. Köszönjük a részvételi lehetőséget Csókásné Gémesi Ildikó tanárnőnek, Uhlár Karola tanárnőnek, a MÁV-nak és a Ferencvárosnak!

Kun Marcell, Szabó Péter, Szeles László 12.a

Múzeumlátogatás 15.a osztály

Az egynapos osztálykirándulás megvitatása céljából összeült az osztály, hogy kitaláljuk, hova is menjünk.

Eredetileg a MÜPA-ba szerettünk volna menni, de sajnos ott nem volt abban az időpontban semmi kiállítás vagy bemutató, ami érdekelte volna az osztályt.

Eszembe jutott, hogy Csókás tanárnő 12.-ben elvitt minket a József Atilla-múzeumba, ami a sulitól pár perc sétára van. Belement az osztály, hogy végül oda menjünk. December 7-én, csütörtökön órák után el is indultunk.

Nagyon szívesen fogadtak minket, nem kellett bemutatnunk a Fáy. Mivel a IX.

kerületiek vagyunk, még belépőt sem kellett fizetnünk.

Maga a múzeum József Atilla otthonából készült, szóval órákat nem lehet benne sétálni, viszont nagyon otthonosan és szépen lett berendezve. Vannak benne modern dolgok, vetítő meg egy interaktív kút, ahonnan József Attiláról lehet érdekes információkat megtudni. Az

idegenvezetés kb. egy óráig tartott. A múzeum munkatársnője nagy hozzáértéssel és készséggel vezette végig József Attila életét, amit nagy érdeklődéssel figyeltünk.

Beírtuk magunkat az „Ott jártak” könyvébe.

Tetszett az egész osztálynak.

Mokány László 15.a

Kirándulás a **Hadtörténeti Múzeumba**

November 29-én, egy szeles délutánon nem mindennapi programban volt része a 12.c-nek, az osztályomnak.

Mikor javasolta az osztályfőnökünk, Lovas Andrea tanárnő, hogy kiránduláson vegyünk részt, az első dolog, amit megkérdeztünk: mikor mennénk? A válasznak magában is nagyon örültünk, mivel egy unalmas szerdai nap végét tehetette érdekesebbé, és nem mellesleg az utolsó óráról is elmehettünk. Kezdetben csak emiatt voltunk felpannolva, de utólag belegondolva sem bántuk meg, hogy részt vettünk a Lövészárkok világa c. kiállításon.

A 4-es / 6-os villamos Széll Kálmán téri megállójától csak a várbuszra kellett felszállni, és már ott is voltunk a célállomásnál: A Hadtörténeti Múzeumnál.

Maga a múzeum szerintem gyönyörű helyen van. Nem gyakran járok Budapest nyugati részén, de el kell ismerni, az impozáns emelkedők és a magasabb részről való kilátás magáért beszél.

A múzeum előterében csináltunk egy osztályképet is.

Miután a ruhatárban elhelyeztük kabátjainkat, elindultunk egy előadóterembe. A terem fekete szőnyeggel borított, benne három lépcsős ülőhely (szerintem kifejezetten a mi korosztályunknak találták ki), egy asztalsor, amin I. világháborús emlékek, fegyverek voltak elhelyezve, és efölött egy nagy kivetítő vászon.

Az idegenvezetőnk kedves, nagyon gyorsnyelvű bölcsész volt, akinek iskolánk névadója jóvoltából megjegyeztem a keresztnévét: András volt. Az előadás nem a megszokott ütemben és formában zajlott, mint amire mi és szerintem minden múzeumba látogató ember számított volna. Az egészet játékos kvízzel tette érdekesebbé számunkra. Négy csapatot alkotva az előadás közben feltett

kérdésekre kellett tippelni válaszként: mindig valami szám volt a válasz, ami valahogyan kapcsolódott a világháborúhoz. Maguk a diák, filmrészletek és az előadás a harcokra összpontosultak. Az előadás végén kézbe lehetett venni a fegyvereket, tárgyakat. Ez teljes mértékben tetszett mindenkinek, legfőképpen a harci lapát. Ezután a múzeum felső emeletén meg lehetett tekinteni a II. világháborús kiállítást (ezt már idegenvezetés nélkül).

Sokkal később ért mindenki haza, mint egyébként aznap sima iskola után. De egyikünk sem volt mérges vagy szomorú emiatt. Nagyon érdekes és élvezetes program volt, amit minden tanárnak és osztálynak ajánlani tudunk!

Barócsy Péter 12.c

A Viszkis

December 1-jén a 10.a osztály és még négy kísérőtanár moziba ment, megnéztük az éppen aktuális magyar slágerfilmet, A Viszkist. A rendezője világhírű, hazánkból kivándorló szülőktől született, Los Angeles-i magyar, Antal Nimród, aki már több filmmel bizonyította tehetségét. Viszkis, azaz Ambrus Attila egy Romániából 1988-ban Magyarországra szökött, hányatott gyerekkorú, hírhedt / híres bankrabló, aki a 90-es években

több mint 20 bankból pénzt rabolt, először egyedül, majd segítőtársa is akadt, és akinek a filmből a bankrablásainak okaira fény derül. Persze még sok minden másról is szól ez az izgalmas film. Valójában nem tudjuk pontosan, mennyire fedí a valóságot a történet, de a lényeg átjött: nem érdemes bankot rabolni, mert akármennyire indokolt a jogtalan pénzszerzés, a bűnös csúnyán meglakol.

Az osztály véleménye szerint: „Az egyik legjobb magyar film. A főszereplő gyermekkorától mutatják be benne a főhős kalandos életét. Az osztály hiányolta a börtönben eltelt éveket, a kerámia készítésének és árulásának folyamatát. Szerintük a való életben taxival ment a kirabolandó bankhoz, és azzal is távozott.”

Köszönjük a lehetőséget, hogy közösen kicsit ki tudtunk kapcsolódni, és köszönjük az ötletet, hogy moziba mentünk, azonkívül azt is, hogy ilyen izgalmas, nagyon is tanulságos történetet láthattunk. Mindenkinek ajánljuk!

Hegedűs Andrea – Kelemen Viktor 10.a

A 9.a korcsolyázni volt

A Fáy András 9.a osztálya korcsolyázni ment a budai jégpályára, Petrányi tanár úr szervezésével.

Az osztályfőnöki órán közösen eldöntöttük, hogy elmegyünk korcsolyázni, és megbeszéltük a részleteket. Elérkezett a várva várt nap, mindenki nagyon izgult és várta, hogy az utolsó tanóra befejeztével elindulhassunk. Út közben beszélgettünk, nevetgélünk. Majd bementünk egy boltba enni- és innivalót venni. Amikor

odaértünk a helyszínre, mindenki elment átöltözni, illetve korcsolyát bérelni. Amikor először jégre léptünk, majdnem mindenki elesett, de pár bemelegítő kör után mindenki belejött. Ekkor a tanár úr odahívott mindenkit magához, és csináltunk egy osztályképet. Amíg ott voltunk, volt fogócska, sorverseny, körverseny. A fogócskánál a tanár úr volt a fogó, és akit elkapott, az lett utána a fogó. A sorversenynél 2 csapatot szerveztünk, és szlalom verseny volt. A körversenynél az volt a lényeg, hogy ki bírja a legkevesebb idő alatt teljesíteni a kört. Mindenki 10–20 mp-en belül végzett. Végezetül egy nagy körbe álltunk, és középre tettük a kezünket és 3-ra felordítottuk, hogy Fáy!

Elmentünk átöltözni, és elbúcsúztunk egymástól. Mindannyian úgy gondoltuk, hogy nagyon jól sikerült ez a délutáni program, és megköszöntük a tanár úrnak, hogy elhozott minket ide.

Incze Patrik 9.a

Rendhagyó gyárlátogatás

December első csütörtökjén egy osztályprogram keretében ellátogattunk a kőbányai Dreher Sörgyárba.

Napközben már mindenki várta, hogy mikor lesz vége a tanításnak, és mikor indulhatunk el a

gyárlátogatásra.

A gyár egyik épületébe belépve egy nagyon kedves idegenvezető urat ismerhettünk meg, aki elkalauzolt minket egy kis belső múzeumba. Itt megismerkedhettünk a XX. századi sörkészítés eszközeivel, továbbá pár irattal és régi címkékkel.

Lehetőségünk volt komlót és különféle malátákat kóstolni. Innen továbbmentünk egy előadó részleghez, ahol megnézhattunk egy a gyár és sergyártás történelmét bemutató kisfilmet. Ezután megkezdődött az igazi látogatás.

Bemutatták a különböző gyártási szakaszokat, továbbá az ahhoz tartozó épületeket. Betekintést nyerhettünk a gyártás egyes részeibe, például a palackozásba. Részesei voltunk egy körbevezető vonatkozásnak, mely végigvitt minket a gyár teljes területén.

Ezekután lehetőségünk volt

sörkóstolásra is. A gyár dolgozói pubjában került erre sor. Különböző fajtájú és erősségű, a boltokban kapható társaikkal össze nem hasonlítható italokat volt lehetőségünk megízlelni. Eközben csocsóztunk, dartsoztunk és beszélgettünk.

Véleményünk szerint egy nagyszerű csapatépítő programban volt részünk, melyet csak ajánlani tudunk.

Mánész Miklós 12.e

Gyilkosság az Orient expresszen

November 29-én, szerdán kora délután indultunk a Corvin moziba a 10.c osztállyal, az osztályfőnökünkkel, Parti Gábornéval, illetve Szöcs Anikó és Nagy Judit tanárnővel. Még volt egy óránk a film kezdetéig, így meg tudtunk ebédelni, illetve volt egy kis idő beszélgetni vagy esetleg karácsonyi ajándékötleteket gyűjteni a közeli plázában.

Kenneth Branagh rendezésében láttuk a krimirodalom egyik legismertebb művét, a „Gyilkosság az Orient expresszen” című filmet.

A történet egy utazás során játszódik.

A híres Orient expressz egyik hálókocsijában meggyilkolnak egy férfit. Történetesen a neves detektív, Hercule Poirot is a vonaton tartózkodik, és az igazgató segítségére siet: kinyomozza, hogy ki ölte meg Mr Crachetet.

A kihallgatások és a múlt fokozatos feltárása után meglepő megoldása lesz a történetnek, amit itt nem szeretnék leírni, mert esetleg elrontanám azok örömét, akik még nem látták vagy olvasták ezt a krimi. A nyomozót maga a rendező játssza, a többi szereplőt is híres sztárok alakítják, pl. Johnny Depp, Judi Dench, Willem Dafoe – hogy csak néhányat említsek. A film erkölcsi kérdéseket is felvet, érdekes beszélgetés alakulhat ki a megoldással kapcsolatban (bűn, büntetés, bosszúállás, boldogság, elégtétel stb.). Annyit elárulok, hogy egyikünk se gondolta volna, hogy ki lesz a gyilkos.

Ha nem vágyunk egyébre, csak hogy szép tájakat lássunk, és izgalmas történetet nézzünk két órán át, akkor is mindenkinek ajánlom ezt a filmet.

Zsiák Gergely 10.c

Mozgalmasan telt az ősz a 11.a életében

A programok közül most kettőt idézünk fel.

Így visszatekintve érdekes felfedezést tettünk: valamiért a bűnügy, a krimi világa körül forgott ez a néhány program.

Voltunk **börtönben**, szerencsére csak látogatóként, az egyik osztályfőnöki óránkon vendégül láttunk egy bírónőt, és végezetül megnéztünk egy krimi az Allee moziban. Kezdjük az elején: a börtönlátogatás ötlete Korponai Tamás tanár úrtól eredt, amire osztályfőnökünk, szerencsére, azonnal lecsapott. A lényeg: a tanár úr, majd az ő feladatát átvéve Uhlár Karola tanárnő szervezésében, Kaszás Judit tanárnő vezetésével, egy szép, napsütéses őszi napon, pontosan: szeptember 17-én elindultunk a börtönbe.

Örültünk, hogy kiszabadultunk az iskola „zárt” világából, vidáman, egy kissé emelt hangerővel, lazán közeledtünk úti célunk felé. Persze sokat viccelődtünk, hogy majd mi lesz a börtönben, milyen poénokat fogunk elsütni stb.

Aztán megérkeztünk! Már a kerítés mellett, a kapu előtt állva kissé elhalkultunk. Kattant a zár, nyílt a kapu, majd szinte azonnal erőteljesen be is csapódott mögöttünk.

Bent már vártak minket, határozottan, pontosan, kevés mondattal közölték, hogy mindent tegyünk be egy szekrénybe, se mobil, se hátitáska, se kulcs, se semmi nem lehet velünk.

Aztán négy csoportra bontva egyesével átengedtek minket egy detektoros bejáraton, alapos átvizsgálás után. Már nem poénkodtunk! A mellbevágó élmény azonban ezután történt. Beléptünk az udvarra, melyet a börtön épületei fogtak körbe, vagyis a cellák ablakai ide néztek. A sűrű rácsok mögött pedig az elítéltek kutató, kíváncsi pillantásai. Aztán felcsattantak a hangok, kiabálás mindenhol: „Jön a friss hús! Ide gyertek! Itt a friss hús! Hadd szedjelek szét!” Mindezek a mondatok szinte állatias üvöltéssel társultak. Dermesztő volt.

Aztán beléptünk az épületbe, ahol egy olyan őr lett a vezetőnk, pontosabban vezetőnőnk, aki már 10 éve ott dolgozik. Megmutatta az épület bejárható részét, pl. láttuk a rabok edzőtermét, ahol csak nagyon szigorú engedélyezés után edzhetnek, és ezért havonta 900 Ft-ot kell fizetniük. Orvosnak, nevelőtisztnak, a zárkaszt vezetőjének kell jóváhagyni az engedélyt. Végimentünk a folyosókon, a keskeny, rácsos ablakon keresztül figyelő szemek kísérték minket.

Bemehettünk egy zárkába is, ahol 20 m²-en 10-en „laknak”. Lakói éppen munkán voltak, csak 1 férfi tartózkodott benn, akit kiküldtek a folyosóra és háttal nekünk, a fal felé fordulva, ránk nem pillantva kellett megvárnia, míg mi megnéztük a cellát. Fegyelmezetten ott állt, míg nem

mondták neki, hogy visszamehet.

Aztán beültünk egy üres terembe, s ott a nevelőtisztnő minden kérdésünkre válaszolt, s sokat mesélt még a benti életről. Megdöbbenő, elgondolkodtató esetekről, életsorsokról hallottunk.

Az idő letelte után elindultunk kifelé, s pont akkor érkezett meg egy fogolycsoport, akik kinti munkáról jöttek vissza. Egyforma sötét ruha, borotvált fej, s sápadt, szürkés arcszín jellemezte őket. Nem volt felemelő érzés. S bár fegyelem volt, egy-egy állatias hang felcsattant, amit az őrök azonnal kellő hangerővel, határozottsággal elnémítottak.

Míg az udvaron végimentünk a kijárat felé, ugyanúgy üvöltés kísért minket az ablakokból. Csak más volt a tartalma: „Figyeljete srácok! Tiszta szívből mondom, ne kerüljete be börtönbe!”

Elhittük nekik!

Utószó: Kaszás tanárnővel másnap beszélgettünk erről a délutánról. Megkért bennünket, hogy néhány sorban mindenki írja le, milyen érzések, gondolatok maradtak benne a látottakról.

Íme, néhány ezek közül:

„Szörnyű volt, baromi nyomasztó. A filmekben, játékokban, ahol eddig láttam börtönt, közel sem jön át az az érzés, hangulat, mint amikor a folyosón sétáltam. Tudom, hogy ugyanolyan emberek voltak a rabok, mint kint az utcán bárki, de mégis nehéz volt emberként tekinteni rájuk. Talán azért, mert nagyon össze vannak zárva, illetve el a külvilágtól, és ez nem egy embernek való környezet. Újraértékeltem, hogy mekkora szabadságunk is van valójában. Komoly viszonyítási alap volt.”

„Érdekes volt, érezni lehetett a légkörben, hogy itt veszélyes emberek vannak, nem éreztem magamat teljes biztonságban, pedig tudtam, hogy nem történhet semmi gond. Belenéztem a rabok szemébe, és csak sötétséget láttam, ez maradt meg igazán.”

„Elgondolkodtató, elrettentő, furcsa, érdekes, megdöbbenő!”

„Nem szeretnék oda kerülni, sok agresszív, könyörtelen ember egy helyen, borzalmas. És bármit teszek, háromszor is meg fogom gondolni, hogy helyesen cselekszem-e, hogy ne kerüljek oda.”

„Szokatlan, nyomasztó érzés, mely akkor fogott el igazán, amikor a folyosón haladtunk el, vagy a börtönből kifelé menet. Az biztos, hogy én oda többet nem megyek semmilyen formában!”

„Életében egyszer minden embernek látnia kell egy börtönt belülről is. Ez alapján átformálhatja az életét és a viselkedését pozitív irányba, mert olyan mély nyomot hagy bennük, amelyet soha nem felejtünk el. Bárki könnyen bekerülhet, de a szabadulás évekig is tarthat. Ezeket az éveket nagyon nehéz feldolgozni, elfelejteni szinte lehetetlen.”

Fotó: <http://www.blikk.hu/aktualis/belfold/a-bortonben-meghalt-rab-csadjaja-az-oroket-okolja-a-tragediaert/508p4sc>,
<http://havannacsoport.hu/index.php/bortonmisszio-agape-gyulekezet/kozma-utca-2008>

Az őszi egyik legjobb programja a közös **mozilátogatás** volt. November 21-én délután az egész osztály Kaszás tanárnővel együtt nézte meg a krimirodalom egyik legismertebb regényéből készült filmet: a „Gyilkosság az Orient expresszen”-t.

A film alapanyagául szolgáló mű írója az angol Agatha Christie. Őt hívják a detektívirodalom koronázatlan királynőjének. Ennek egyik legfőbb bizonyítéka, hogy műveiből körülbelül 500 millió példányt adtak el. Ez az író egy legismertebb regénye, amely valóságos mítoszt teremtett a régi, minden kényelemmel felszerelt luxusvonat, az Orient expressz körül. A „királyok vonata – vonatok királya”, mely Párizs és Konstantinápoly között járt, általában Budapesten is átpöfögött. 1928 végén utazott először Agatha Christie a híres vonaton Bagdadba, majd többször megtette ezt az utat, leírásai ezért tökéletesen valóságűek.

Krimijébe beépítette az USA-ban 1932-ben történt szörnyű esetet, a Lindbergh-bébi elrablását, mely felháborodást keltett világszerte. (Lindberghék gyermekét elrabolták, és a váltságdíj kifizetését követően megölték.)

Agatha Christie két halhatatlan detektívfigurát teremtett: Hercule Poirot-t, a különc, belga magánnyomozót és Miss Marple-t, az éles eszű, vidéki vénkisasszonyt.

Az említett mű központi alakja: Poirot. A regényből 2017-ben a híres angol színész, Kenneth Branagh rendezett filmet. Ő maga jeleníti meg az izgalmas detektív, Poirot alakját is.

A film egyöntetű tetszést aratott osztályunk, de ahogy a felmérések mutatják, a széles nézőközönség körében is. Sikerének okai szerintünk a következők: nagyjából követi a nagyszerű regény tartalmát, cselekményfordulatait, vagyis valóban a regény képi megjelenítéséről van szó. Jó regényből jó film készült.

A másik lehetséges magyarázata sikerének, hogy a regény központi szereplői érdekes jellemek sokféle indulattal. Ehhez sikerült kiváló színészeket megnyerni, a teljesség igénye nélkül, például: pl. Rachett szerepében Johnny Depp, Mrs. Hubbard – Michelle Pfeiffer, a hercegnő szerepében Judi Dench, de játszik a filmben Penélope Cruz is.

Hatásosságának másik eszköze a lenyűgöző képi világ, amely mindenképpen az operatőr és a látványtervező munkáját dicséri. A rendező megtartja a regény nagy erényét: a környezet bemutatását, a szereplők lélektani ábrázolását, és mégis sikerül izgalmas atmoszférát teremtenie, a néző érdeklődését mindvégig fenntartani. Különösen szellemesnek tartottuk a film végét: a vonat megérkezik az egyik állomásra, ahol a detektív leszáll, de pihenés helyett már várják a következő mondattal: „Poirot úr! Jöjjön, egy kocsit várja, melyen indulunk Egyiptomba, mert gyilkosság történt a Nílus mentén”. Csak nem a folytatáson gondolkodik Kenneth Branagh???

Ajánlatunk: olvassátok el a könyvet, vagy nézzétek meg a filmet! Mindenképpen jól szórakoztok!

Hogy teljes legyen a kép, a bűnügy világáról egy bírónő tartott rendkívüli osztályfőnöki órát. Pontosabban osztályfőnöki óra keretében bírósági tárgyalást. De erről majd a következő lapszámunkban írunk.

Egy délután a Miniverzumban

10.b osztály

2017. december elsején egy közös délutánt a Miniverzumban töltöttünk.

Íme a 10.b osztály beszámolója:

A Miniverzumban élethű makettek Budapestet és más, Budapesttel vasúti

összeköttetésben álló külföldi várost, hazai és külföldi nevezetességeket, üdülőövezetet mutatnak be. Az elemek nagyon élethűek, a legapróbb részletek is kidolgozottak. Az ábrázoltak feliratok nélkül is jól felismerhetők lettek volna (persze, azért voltak feliratok). A

városokat valószerűbbé tette, hogy építkezések, közúti közlekedés is került a makettekbe.

Miután ez egy vasútmodell-kiállítás, minden a közlekedés, elsősorban a vasúti közlekedés körül forog. Több vasútállomás, pályaudvar élethű modelljét kötik össze a vasúti sínek. A modellek nagy része gombok megnyomásával mozgatható. Ezt mindenki ki is próbálta és nagyon élvezte.

Vicces elemeket is becsempészték, mint a birodalmi lépegető. Számunkra szakmába vágó részlet volt az autójavító műhely (csápos emelővel).

Ábrázolnak kamion balesetet is, úgy ahogy az az életben is előfordul. Még újraélesztéses jelenet is van, ahol a bábu szintén mozgatható. A szárazföldi közlekedés mellett

láthattunk helikoptermakettet is. Nagyon jól éreztük magunkat,

egy érdekes és szórakoztató közös program volt.

ARANY-ÓRA

Szűcs Ildikó rendhagyó irodalomórája

Az Arany-év (200 éve született Arany János) alkalmából rendhagyó irodalomóra keretében tartott nekünk előadást a művésznő. Arany balladáiból halhattuk többek között A méh románcát, A walesi bárdokat, a Zách Klárát, Mátyás anyját, illetve befejezőként a pályáösszegző Epilógust adta elő nekünk. A művésznő a költeményeket teljes érzelmi átéléssel adta át. Számunkra nagyon érdekes volt, segített átérezni a balladák tartalmi, szerkezeti felépítését és elemeit. Az irodalomórai alapokra építve sokkal könnyebben, egyszerűbben értelmeztük a számunkra új balladákat. Az irodalomórát nagyon jól kiegészítette a tananyaghoz

kapcsolódó előadás.

Reméljük, a közeljövőben több ilyen rendhagyó irodalomóra lesz.

Tóth Dániel és Temesvári Levente 11.b

Áron László rendhagyó irodalomórája a Fáyban

A mai napon iskolánkba látogatott Áron László színművész úr Uhlár Karola tanárnő meghívására.

Ezen az alkalmon József Atilla munkásságával ismerkedtünk meg egy rendhagyó irodalomóra keretein belül.

Belepillantást nyertünk a költő életrajzába is, de nagyobb hangsúlyt kapott a versolvasás.

A versrepertoárban voltak mind szomorú, mind pedig szerelmes, boldog, álmodozó versek is.

A művész úr produkciója kifejezetten élvezetes volt, köszönhetően sajátos előadásmódjának, illetve jó időben

történő „elszólásainak” is. Kiemelve egyet az elhangzottak közül: a „se Istenem, se hazám” sort a művész úr szerint Horger Antal így értelmezhetette: „ez egy istentagadó, hazaáruló”. Míg a mai olvasónak ezekből a szavakból inkább a magányos, „világba vetett” én rajzolódik ki.

Sajnos az előadáshoz csak 45 perc állt a művész úr rendelkezésére, ezért nem került sor minden tervezett szövegre, pedig szívesen hallgattuk volna még.

Reméljük, viszontláthatjuk még őt iskolánkban.

A 12. évfolyam nevében köszönjük a fantasztikus irodalomórát Uhlár Karola tanárnőnek.

Demeter Mátvás 12.c

Lassan vége a kiállítási szezonnak

Már jó pár éve, hogy – többek között – a stabil tanulói létszám érdekében különböző kiállításokon jelenünk meg minél szélesebb körben megismertetve iskolánkat a tanulókkal, szülőkkel. Nem volt másképp ebben a tanévben sem, és valószínűleg még nincs is vége.

Az első a Szakmázz! kiállítás volt október elején. A kétnapos kiállítást kifejezetten a nyolcadikos diákoknak szánták. A jó szervezésnek köszönhetően bőven volt látogató.

A második rendezvény az Autótechnika kiállítás, ahol már bejáratott helyünk van. A kiállítás ideje alatt különféle feladatokkal vártuk a látogatókat a szervezők kérésére, így a szokásos standterület felett kaptunk helyet. A négynapos rendezvény alatt minden nap 10-10 fős diák segített a standon, és bizony volt olyan időszak többször is, amikor majd mindegyikük „szolgálatban volt”. Tanári oldalról naponta 2–3 kolléga tájékoztatta az érdeklődőket iskolánkról. A standunk látványosabbá tételéhez a Toyota Buda adott kölcsön egy Lexus CT 200h típusú hibrid járművet. És amíg a Szakmázz! kiállításon a M1 híradó készített velünk riportot, addig itt a Fix TV vett fel egy hosszabb beszélgetést.

A kiállítási tevékenység sorába illeszkedik a november eleji nyitott hét is, ahol a díszterem minden nap megtelt, így az elmúlt évek legtöbb érdeklődőjét köszönthettük. A nyitott héten jelentkezhetek a nyolcadikos diákok a kedvcsináló

foglalkozásokra, amelyet ezen a héten két délután tartottunk. Ilyenkor a technikus tanulók mutatnak be egy-egy mérést, gépjármű-vizsgálatot.

Még egy program lehet hátra, januárban az Educatio kiállítás, amelyen a Centrum iskolái együttesen jelennek meg.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a tanulóink, tanáraink közreműködését a sikeresnek mondható kiállítási időszak lebonyolításában.

Tóth László műszaki igazgatóhelyettes

GAMF továbbtanulási tájékoztató

A Neumann János Egyetem (régi neve rövidítése alapján: GAMF) és a Mercedes-Benz továbbtanulási tájékoztatójára került sor a Fáyban december 12-én, kedden délelőtt. Előbb az egyetem képviselője beszélt a képzésről, majd a Mercedes-Benz részéről a duális képzésért felelős kolléga arról, mit is jelent a duális képzés, arról, hogy milyen időütemezésben valósul ez meg a tanév során. A

kérdésre válaszul szóba került az is, hogy miért preferált nyelv a német, aminek nem az ismeretét kívánják a felvételizőtől, de a végzésre elvárják az elsajátítását, milyen gyakorlati tevékenységek végzése a főiskolás tevékenysége, és persze arról is, milyen szociális juttatásokra számíthat a hallgató, milyen anyagi javadalmazás várható. Nem volt telt ház, viszont és / de: akik ott voltak, nos, ők nagyon érdeklődők voltak, majdnem ugyanannyi ideig tartott a feleletekre adott válasz, mint maga az előadás. Jövőre újra jönnek...

Dorozsmai Károly igazgatóhelyettes

Az idei Streetballról

Ahogy az lenni szokott, idén ősszel is megrendezésre került a Ferencvárosi Önkormányzat streetball bajnoksága, melynek keretein belül számos iskola számos csapata mérhette össze tudását (vagy nem tudását...).

Az idei volt a 4. ilyen 3x3-mas torna. Ahogyan tavaly, úgy idén is részt vett a Fáy ezen a tornán, nem is egy, nem is kettő, hanem kapásból három csapattal (biztos, ami biztos). Szerencsére eltérő korú csapatokkal, melyek közt megtalálható volt egy 10.-es; egy 11.-es és még egy 12.-es csapat (jómagam a legfiatalabbaknál pattogtattam).

Ahhoz képest, hogy viszonylag sok csapatot neveztünk, így is sikerült a rendezőknek külön csapatba szétosztani a fáysokat. A meccsek lebonyolítása egyébként a szokásos módon zajlott, fél pálya, 3x3, 15 perc. Az viszont elég nagy meglepetésként ért engem, és ahogy észrevettem a többieket is, hogy kaptunk bírót a pályára, akik figyelték is a játékot, nemcsak dísznek vannak, hanem fűjnek is (más kérdés, hogy hogyan, de erre még visszatérek).

Beszéljünk egy kicsit arról, hogy mi volt a streetball előtt, reggel. Szombat 5:30. (!!!!), szólt az ébresztőm, néztem, mi a fene, ezt véletlen bekapcsolva hagytam, vagy mi van? Viszont elég hamar szembesültem azzal a ténnyel, hogy 28-a van, és jobb, ha

mielőbb felkelek, és elkezdek készülni, mert máskülönben nem érek oda az iskola elé félnyolcra. Igen tudom, szombat reggel félnyolc, jogosan merülhet fel a kérdés, hogy mégis ki csinálna ilyen, hiszen szombaton legalább tízig illik aludni. DE ilyen ez a kosárlabda, egyszerűen olyannyira rabul ejt, hogy még akkora örültségekre is képesek vagyunk, hogy hétvégén fél hatkor keljünk. Reggeliztem (mert hát az fontos ugye), 4 l vizet elraktam magamnak, és éppen hogy, de odaértem a Mester utcába 7:30-ra. Na jó, elismerem, késtem egy tíz percet, de megvártak, igaz hogy Petrányi tanár úr ezt nem igazán kedveli, de mégsem szólt egy rossz szót sem. Így hát ahogy mindenki megérkezett, elkezdődhetett a „vonulás” a Vendel utcai sportcsarnok fele.

Egy igazán fárasztó 5 perces séta után megérkeztünk, és a gyors átöltözés után elkezdődhetett a bemelegítés, mert hát, mint azt tudjuk, a biztonság az első. A sorsolás hamar megtörtént, és mint ahogyan arról már írtam, az elején egyik fáy csapat sem játszott egymással. Az én csapatom az a 2-es csoportba került, az a csapat, amely Szána-Kis Patrikból, Dáfkó Dominikból, Koplányi Benjáminból, és

jómagamból, Pataki Attilából állt. A nevünk kreativitás hiányából a tavalyi Block Fest maradt (nem én találtam, ki ne kérdezzétek, miért).

Az igen hosszú bevezetés után lássuk, milyen is volt maga a játék, és annak a lebonyolítása. Nem kellett sokat várnunk az első meccsünkre, viszonylag hamar pályára léphetett a Block Fest. A csapatok nagy része abszolút sportszerűen játszott, és kiválóan, ennek tudható be az is, hogy viszonylag gyenge mérleggel zártuk a tornát. Mint ahogy azt megemlítettem már, voltak idén bírók, de az ő munkájukkal abszolút nem voltunk megelégedve, és ez nem csak a mi véleményünk, hanem nagyon sok csapat hasonlókát mondott el róluk. Csak hogy említsek egy példát: a csapattársam, Patrik éppen vezette a labdát, amikor is az ellenfél csapatjátékosa faultolta őt (szabálytalanságot követett el rajta), amit a játékos becsületre méltó módon fel is vállalt, DE a „drágalátos” bíró úr ezt máshogy látta, és szabálytalanságot fújt Patrikra. Ezt követően az ellenfél csapat dobott két büntetőt. Amikor odamentem abszolút higgadt hangnemben elmondani, hogy de hát még a játékos is bevallja, hogy faultolt, akkor mégis mért ők dobnak, akkor erre megkaptam

életem „legkielégítőbb” választ, egy szimpla „Nem érdekel!”-lel.

Szóval mindent összevetve, az ide streetball nem igazán sikerült most jól egyik csapatunknak sem, és a bírói döntésekkel sem voltunk megelégedve mindig, de hatalmas pozitívum, hogy már

vannak.

Mindenesetre mi jövőre is megyünk, és még jobban odatesszük magunkat, mint eddig, és ki tudja, lehet, jövőre majd normálisabb bírót kapunk.

Pataki Attila 10.d

VÉRADÁS 2017 novemberében

Az alábbi tanulók adtak vért a Fáyban:

11.a: Darányi Zoltán Gábor, Fésűs Márk

11.c: Gódor Dominik Mike, Szász Richárd

11.d: Arnold Norbert

12.a: Kocsis György András, Litzler Róbert

12.b: Hargitai Barnabás, Lőrincz Róbert

12.c: Bori Dániel Márton, Kara Dávid Máté, Spitzer Barnabás, Stiller Dániel, Tanka Viktor

12.d: Ádám Krisztofer, Leviczky Gergő, Molnár Dávid, Rashid Hanzla

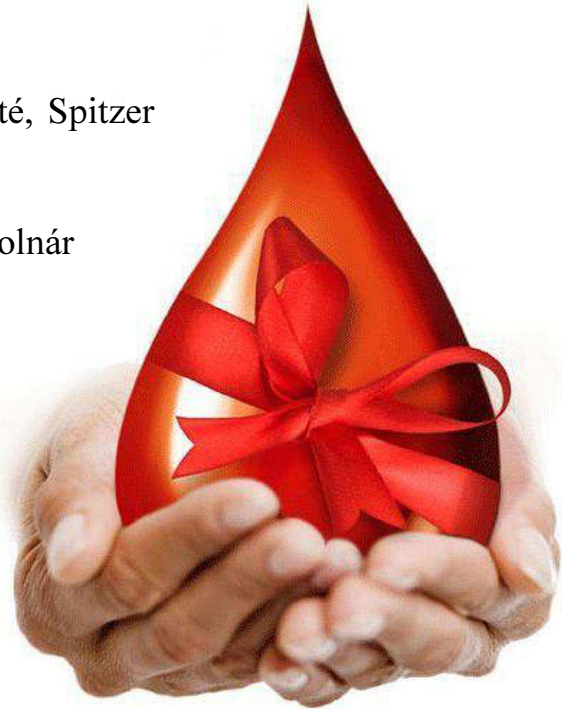
12.e: Kun Bence

13.g: Dezsán Árpád, Linka Zsombor, Polyák Álmos, Puhó Márk, Singer Benjámín, Watzker Balázs

14.g: Csiszár Kinga, Csuha Gergő

15.a: Fehér Krisztián, Galamb Viktor, Haaz Ervin, Mokány László

15.b: Szabó Róbert, Szabó Kristóf, Ulrich Gergely

Lovas Andrea

$$y = \frac{\ln\left(\frac{x}{m} - sa\right)}{r^2}$$

$$yr^2 = \ln\left(\frac{x}{m} - sa\right)$$

$$e^{yr^2} = \frac{x}{m} - sa$$

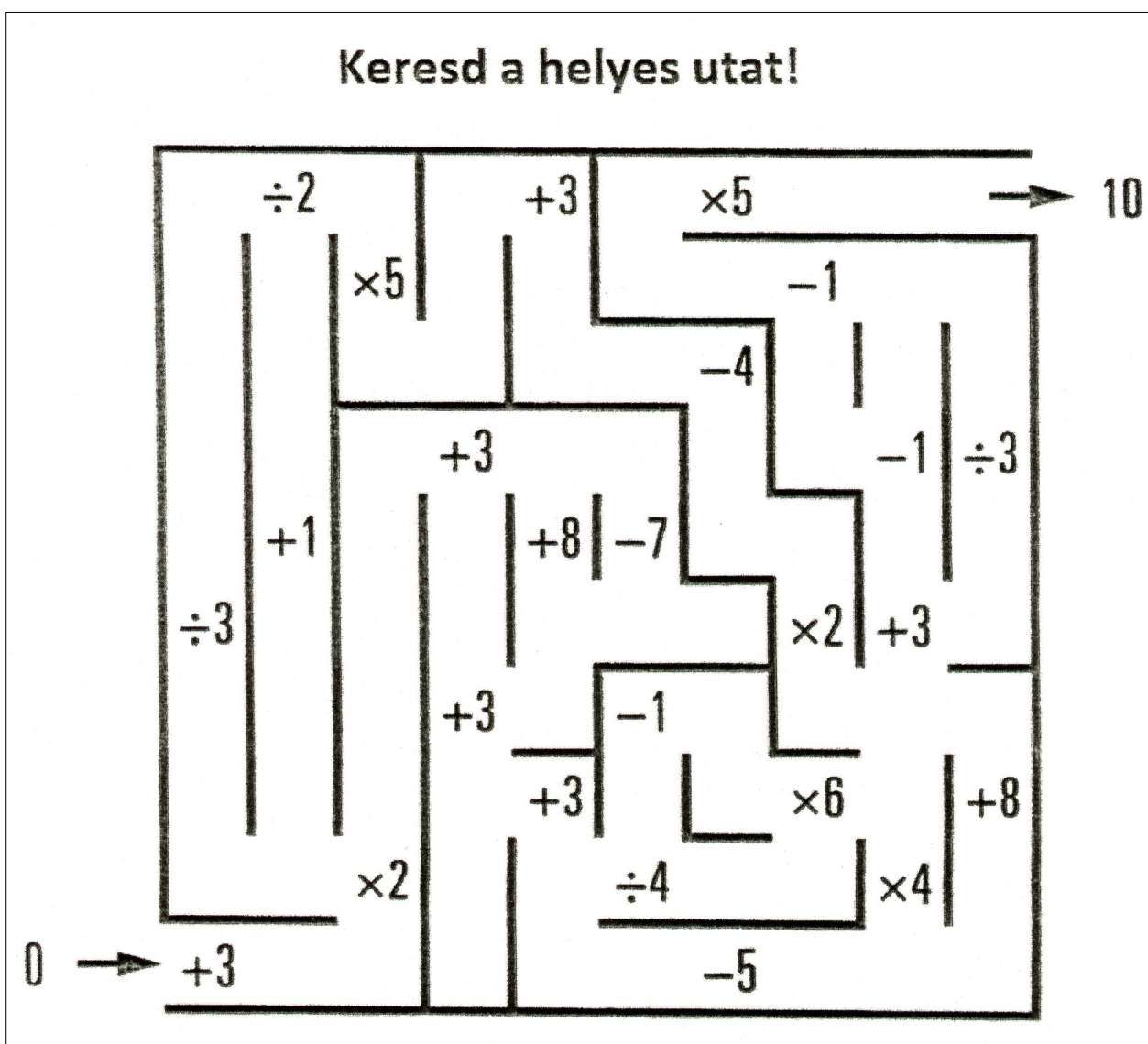
$$e^{yr^2} + sa = \frac{x}{m}$$

$$m\left(e^{yr^2} + sa\right) = x$$

$$me^{yr^2} + msa = x$$

$$me^{r^2y} = x - mas$$

Karácsonyi üdvözlét a Fáyban tanító matematikatanároktól.

KINCSEK AZ ISKOLAI KÖNYVTÁRBAN 2.

Etikett /Illem, etikett, protokoll / Illik tudni

Ha valaki úgy érzi, hogy a kulturált viselkedés, beszéd, öltözködés stb. szabályaival nincs tisztában, úgy is lehetne fogalmazni, hogy pl. sapkában akar bejönni az iskolába, úgy káromkodik, mint a kocsis, az ünnepségekre is tréningben jár, nos, elsősorban nekik ajánlom a fenti három kiadványt, amelyek az iskolai könyvtárban megtalálhatók, és amelyek megfelelő fogódzót adnak az adott kérdéshez: hogy is viselkedjünk illetlenül bizonyos helyzetekben. Továbbá ajánlom osztályfőnököknek, szaktanároknak, akik lazább napokon (pl. egy-egy hosszabb szünet előtti utolsó órán) akár rá is térhet a tanórájukon az ilyen kérdésekre, és akkor

felhasználhatják az iskolai könyvtárban megtalálható, címben felsorolt három könyvet, hogy ismereteket bővítsék adott tárgyban.

Úgy vettem észre, mindnyájunkra ráfér, hogy ebben a témában fejlesszük tudásunkat. Bizony, munkás hétköznapijainkban már el is felejtjük, hogy viselkedjünk nagyobb társaságban az asztalnál, hol és hogyan is lehet és illik dohányozni (természetesen egészségtelen!), bizonyos alkalmakra hogyan illik felöltöznünk, hogyan viselkedjünk nyilvános helyeken, és még sorolhatnám, mi minden alkalom adódik arra, hogy tájékozódjunk ezekben a könyvekben.

Ajánlom mindenki figyelmébe: ismerkedjünk az illemmel, az etikettel, hogy kellemes társasággá váljunk családjainkban, iskolánkban, munkahelyünkön és a társas élet egyéb színterein.

Hegedűs Andrea könyvtáros

Jókai Mór: A koldusgyermek

Az apját leütötte a hajókötel, a vízbe fulladt. Az anyja mosóné volt; éjszakai munkában meghűtötte magát, forrolázt kapott, meghalt. A kisfiú egyedül maradt, és még alig volt négy esztendő. Mikor kivitték az anyját is a temetőbe, a kisfiú elgondolta magában: „mármost ki fogja nékem mondani: kedves kisfiam? ki fog énnekem kenyeret adni reggel, este? ki vet nekem már ezután ágyat, ki ad rám tisztát, ha elszennyesedem, ki vesz az ölébe, ki csókolgat meg, hogyha valamim fáj?”

A szomszédok is elköltöztek, ki ide, ki oda, idegenek jöttek a régiek helyébe, akiknél, ha megjelent a kisfiú, ha bekérezkedett ajtaikon, azt kérdezték tőle: „mit akarsz? mit keressz itt? takarodjál innen!”

El is takarodott szegény, kiment az utcára, ahol senkit sem ismert, megállt egy szögletnél szépen, s úgy nézett a jövőmenő emberek szemébe: nem hasonlít-e valaki az ő apjához, anyjához? hogy azt megszólíthatná.

Hiába nézte azokat, az embereknek más dolguk van, mint az ügyelgő gyerekekre ügyelni. Aki mai világban akar valamit kapni, annak ki kell nyitni a száját. Az igazi koldusgyerek jobban érti a mesterségét; az utánaszalad a cifra uraknak, hozzájok keni-feni magát piszkos condraival; azok aztán csakhogy megszabaduljanak tőle, vetnek neki valamit. Az olyan koldus, aki csak sírni tud, meghalhat éhen.

Meg is halt volna éhen a kis poronty mindjárt az első két napon, ha egy jámbor, öreg gyümölcsáros-asszony nem árult volna ott azon a szögleten, amelyikhez ő szegődött. Ez csak elnézte, mit ácsorog az a kisfiú ottan olyan sokáig. Talán bizony lopni akar? Mikor aztán látta, hogy estig nem mozdul onnan, megszánta.

Kiválasztott számára egy ütődött almát: nesze, fogjad, hanem aztán mármost eredj haza!

A kisfiú hozzá volt szoktatva a szófogadáshoz, s ahogy mondták neki, hogy menjen haza, szépen elindult haza.

Akkor pedig már este volt, és este nagyvárosban minden ház ajtaja be van zárva. A kis árva fiú úgy elsírdogált magában, amikor elgondolta, hogy neki sehova sem lehet bemenni; őreá sehol sem vártak, az ő számára sehol sem vetettek ágyat.

Azután összehúzta magát egy kapu szögletében, s ott nagy sírtában elaludt, álmában megölelgette azt a követ, ami olyan jó volt, hogy gyenge tagjait a szél ellen védelmezte, s azt mondta neki: „édesanyám”

Éjszaka is sokszor felébredt, mikor úgy fújt a hideg szél! s nyögve fordult másik oldalára, mikor olyan kemény volt az ágya!

Másnap megint felkereste a jó kofaasszonyt, aki látva, hogy olyan bús szegényke, ismét nekiadta ételmaradékát. Harmadnap, negyednap megint ott találta a jó öregasszonyt.

Ötödnap pedig hiába várt reá a szegleten, sokan jöttek, mentek az utcán, még többen, mint egyébkor, csak az öreg nem jött ezúttal.

A kis árva fiú végre megkérdezte egy féllábú koldustól (nagyobb urat nem mert megszólítani):

– Hol van most a jó néne?

– Ma nem fog itt árulni, fiam, - felelt neki a koldus - mert ma ünnep van.

– De hát miért van ünnep?

– Mert ma született a Jézus, látod, kisfiam, hogy mennek az emberek a templomba.

Ahová annyian mennek, oda tán neki is szabad bemenni, gondolá a kis árva, s hogyan örült, midőn látta, hogy ebből a nagy-nagy házból, aminél szebb háza senkinek sincsen, nem utasítják ki, nem kergetik el, nem kérdik tőle: mit akar itten? hanem engedik ott gyönyörködni abban a sok szép énekben, s ellenni a sok ékes öltözetű úr között.

Valami nagy tiszteletreméltó ember azután sokat beszélt a népnek, elmondá, hogy született a kis Jézus jászolban, pásztorok között, hogy élt szegénységben, nyomorúságban, s hogy szerette azután is a gyermekeket mindig.

Úgy elhallgatta volna napestig, amit ez a tiszteletreméltó férfi beszélt.

Egész estig mindig talált templomot nyitva; este azután azokat is becsukták, s ő ismét az utcán maradt. Annyi ablak ki volt világítva, az utcákon fényes hintók robogtak alá s fel; ragyogó boltablakokban fenyőfák voltak kitéve, égő viaszgyertyákkal, cukorangyalkákkal, picike bölcsökkel, azokban aludt a kis Jézus.

A kis árva úgy el tudta azokat nézni.

Mosolygó asszonyságok jöttek a boltokba, vásároltak azokból a tündéri szépségekből, ki-ki vitte haza, kisfiának, kisleányának - amit a kis Jézus küldött nekik.

Olyan szép a kis Jézus születésnapja!

Csak olyan hideg ne volna ezen a napon! Jó azoknak, akik meleg kályha mellett édesanyjuk keblén hallgathatják a szél süvöltését; de aki nem tudja, hogy hová menjen haza ilyen zord időben!

Ismét csak visszatért a templom ajtajához, ott letérdelt kis kezeit összetéve:

– Édes Jézuska, aki úgy szereted a gyermekeket, ha volna szükséged olyan kis szolgára, amilyen én vagyok, vennél engemet magadhoz...

S a nagy Megváltó meghallá kis szolgája kérését és elvette őt magához, akit senki sem tartott magáénak a földön. Ott elaludt a kisgyermek és felébredt – a mennyországban...

Ti, kik vigadtok s örültök szent karácson napján, emlékezzetek meg azokról, akik éheznek és szomorkodnak!...

1854

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

– Miért visel a maffiózó napszemüveget?

– Nehogy fény derüljön az igazságra!

– Mi a legkedveltebb téli sport?

– A hosszú-távfűtés.

Két bolha beszélget:

– Te mit csinálnál, ha nyernél a lottón?

– Hát, először is vennék egy jó nagy kutyát!

– Milyen ünnepséget rendeznek az emberevők?

– Kanni Bált.

– Jean! Miért dobta bele az órámat a gőzölgő fazékba?

– Mert fő a pontosság, uram!

– Mi az? Fekete a színe, de fehér levelei vannak?

– Néger postás.

– Mi a sláger?

– Az a zene, ami a füleden megy be, és a könyöködön jön ki.

– Mióta tudnak a skótok úszni?

– Mióta feltalálták a hídvámot!

– Melyik a legszerencsétlenebb állat?

– A borjú, mert az anyja egy tehén, az apja meg egy barom.

– Hogyan csalja meg a pék a feleségét?

– Zsemlesütve.

– Mit esznek a kannibál gyerekek reggelire?

– Tejbepapit.

Nyuszika sétál a tisztáson, és egyszer csak talál egy ötujjas kesztyűt. Felemeli, és sétál tovább. Találkozik a tehenekkel, akik a tisztás másik szélén legelésznek.

Odaszól nekik a kesztyűt lobogtatva:

– Hé, csajok! Melyikőtök vesztette el a melltartóját?

Az emberevő bennszülött sétál a sivatagban.

Meglát egy csontvázat, és így szól:

– Jééé.... Ropi!

– Milyen a klónozott szellem?

– Kísértetiesen hasonlít.

– Hogy hívják a vegetáriánus ragadozó madarat?

– Legelészölyv.

– Milyen mosogatógépe van Kőműves Kelemennek?

– Beépített.

– Mit eszik a Terminátor?

– Gépsonkát.

– Hogy hívják az indián benzinkutast?

– Töltőtoll.

– Tudtad, hogy van egy program, amelyik megjegyez minden billentyűleütést?

– Tényleg? És mi a neve?

– Word.

– Mit jelent sziú nyelven a „windows”?

– Fehér ember várni homokóra.

– Melyik háziállatnak van nyomása, ellenállása és fázisszöge is?

– A csirkének, mert az Bar-Ohm-Phi!

– Mi lesz, ha Aladdin tonicot tölt az olajlámpájába?

– Dzsinn-tonic.

– Nem lesz vékony ez a fal? – kérdi a leendő tulajdonos az építésvezetőtől.

– Nem, uram, erre még tapéta is jön!

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

Ismét szomorú hírrel kell zárni az újságot.

Fájó szívvel tudatjuk, hogy Urbán Jánosné, „Margit néni”, aki 1961–1982-ig iskolánk matematika-fizika szakos tanára volt elhunyt.

Emlékét megőrizzük!

„Akié Istent szeretik, azoknak minden javukra válik.” Róma 8:28

Szeretettel tudatjuk mindazokkal, akik ismerték, tisztelték, szerették, hogy:

Urbán Jánosné ZILAHY MARGIT

kitaró türelemmel, derűvel viselt, fájdalmas és hosszantartó szenvedéseit november 27-én
- életének 95. évében - véget értek.

Édesanyánk velünk maradt testét 2017. december 8-án 14³⁵ kor helyezzük Édesapánk mellé
a kispesti temető 11-es parcellájában
(1194 Budapest, Puskás Ferenc u. 3.).

Hosszú életéért ugyanezen a napon szentmisén adunk hálát 17 órakor a Piarista Kápolnában
(1052 Budapest, Piarista u. 1.).

Hiányát fájlaló gyermekei, menyei:
János, Erika, Péter, Ilona, Mária, András, Sára, Pál, Mónika, Margit, József,
unokái, unokamenyei, unokavejei:
Éva, Barna, Levente, Dóra, Gergő, Viktória, Balázs
Péter, Noémi, János, Ilona Anna, Dávid, Máté, Noémi, Dániel, András,
Anna, Gergely, Zsófia, Vince, Eszter, Veronika
Ágoston, Ágnes, Kinga, András, Domonkos, Krisztina,
és dédunokája:
Márton

„Vándor, hogy Megváltóm él.” Jón 19:25

Helyesbítés

A 142. számunkban a 10. oldalon levő cikk címe helyesen **Seegrotte – Laxenburg – Baden**. Az elírásért elnézést kérünk.

Iskolánkban november 13-án, hétfőn emlékeztünk meg a magyar nyelv napjáról, a rádiós műsort Hegedűs Judit tanárnő szerkesztette, és a 10.d osztályból 4 diák szerepelt benne: Koppány Benjámín, Németh Dávid, Pataki Attila és Radványi Benedek.

A titkárság melletti tárlóban novemberben a mindenszentekről és a halottak napjáról szóló kiállítással nyitottunk, majd a reformáció megszületésének 500. évfordulójára készült egy összeállítás híres reformátorokból, a magyarországi reformációból. Ezt követően – Kodály Zoltán halálának 50. évfordulójára emlékezve – egy Kodály-kiállítást rendeztünk be a tárlóban, majd egy héttel a karácsonyi ünnepek előtt Mikulással, adventtel, karácsonnyal kapcsolatos képeket, képeslapokat, verseket, prózákat láthatunk, olvashatunk ugyanitt.

A hagyományok szerint iskolánk névadójának, Fáy Andrásnak a szobrát november 30-án megkoszorúztuk.

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60 – 62. ☎ + 36 - 1 - 215 - 3177

Fax: + 36 - 1 - 476 - 0901, OM azonosító: 203031

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea** – **Zsilka István**

Diákszerkesztő: Szabó Péter 12.a

A 143. szám (2017. november – december) elkészítésében közreműködtek:

10.b, Antal Martin 11.a, Barócsy Péter 12.c, Csókásné Gémesi Ildikó,
Demeter Mátyás, 12.c, Dorozsmai Károly, Hegedűs Judit, Hegyi Gábor 14.b,
Husztai Tibor, Incze Patrik 9.a, Kelemen Viktor 10.a, Kun Marcell 12.a,
Lovas Andrea, Mánesz Miklós 12.e, Mokány László 15.a, Parragh Dóra 14.b,
Pataki Attila 10.d, Szabó Péter 12.a, Szántó Krisztián 12.e, Szeles László 12.a,
Szőke Patrik 11.a, Temesvári Levente 11.b, Tóth Dániel 11.b, Tóth László,
Uhlár Karola, Zsiák Gergely 10.c